

шностъ, забрава отъ свѣта и самотностъ — особено ношемъ! Само еднообразниятъ, кжсъ викъ на нѣкаква птичка ни придаваше бодростъ. Тя, като че викаше на еднакви промеждутъци, съ тънъкъ нѣженъ гласецъ: „Спи“ — „спи“! Струваше ни се, че тя послушно пази въ нощната тишина печалната тайна на жестоката война.

Ние мълчахме и търпеливо очаквахме нѣкакъвъ сигналъ, нѣкакъвъ гласъ. И ето на четвъртия день чухме човѣшки гласове. Това бѣха нашитѣ санитарии, които прибираха труповѣтъ на убититѣ и изнасяха тежко раненитѣ. При насъ дойде една команда съ другари отъ моя полкъ, съ поручикъ Т. Отъ него узнахъ, че турския отредъ е вече разбитъ и че частъ отъ хората му били избити, а останалитѣ пленени. Насъ раненитѣ отнесоха въ Озургетъ въ лазарета на Червения кръстъ. Азъ отново лежахъ заедно съ моя врагъ — другаръ Бекеръ-бей. Той ми довѣри, че позицията „Сихидзири“ е била защищавана не отъ пѣхота, а отъ конница въ пеши строй, понеже цѣлата турска пѣхота е била съсрѣдоточена при преградията на Карсъ, като ми изброи имената на частитѣ, тѣхната нумерация и точна численостъ. Тѣзи сведения азъ донесохъ секретно въ щаба на отряда, който бѣ отправенъ за Карсъ.

Предложени своевременно, тѣзи сведения се оказаха ценни и азъ получихъ за това особена благодарностъ непосредно отъ самия главнокомандуващъ Кавказката армия — Негово Императорско Височество Великия Князь Михаилъ Николаевичъ. Когато бѣхме вече на оздравяване, ние изново се раздѣлихме другарски съ Бекеръ-бей. Следъ това азъ бѣхъ отправенъ въ отряда на Генералъ Тергукачова, разположенъ на позицията „Голѣми и малки ягни“, на пристѣпитѣ около Карсъ, а той остана на Озургетъ.

Трета среща. Въ 1879 година, когато въ Ставрополъ (Кавказъ) пристигна една група отъ ранени турски войници и офицери, менъ се падна по служба да ги приемамъ. Въ числото на пристигналитѣ се оказа и моя приятель Бекеръ-бей. Срещата ни бѣше трогателна: той се хвърли въ обятията ми и каза, че по волята на великия Аллахъ се намира пакъ въ родната страна. Азъ го поканихъ азъ моя домъ, като боенъ дру-